

manende Timeslag kunnet stemme ham sært højtidelig. I Grunden havde han vel aldrig helt frigjort sig for denne Andagtsfølelse overfor den rindende Tid. Hvor gammel han end var bleven, han kunde ikke høre et Ur slaa uden at faa en Fornemmelse af, at der bragtes ham et lønligt Bud dybt inde fra Evigheden.

Han kom til at tænke paa Moderens efterladte Brev. Det havde den hele Sommer ligget i hans Erindring som en stor, angstfuld Forventning. Han havde ikke haft Mod til at skrive efter det og havde dog længtes efter at læse det. Nu følte han sit Sind beredt og vilde derfor bede Søsteren om det. Han var begyndt at forstaa, hvordan Angsten for Moderens Straffedom havde virket som en skjult Tilskyndelse under hans sidste Kamp med Mørkets Magter. Ligesom fra den anden Side af Graven havde Moderen rakt ham en hjælpende Haand til dette første, vanskelige Skridt ind paa Frelsens Vej, der havde kostet ham saa megen Overvindelse.

Han vilde til at kalde paa Signe. Men i det samme blev der ringet ude paa Forstuedøren. Lidt efter hørte han Eberhards Stemme derinde i Stuen ved Siden af.

Han laa en Tid og lyttede til denne Stemme, der saa mærkelig lignede Faderens. Ogsaa den Maade, hvorpaa Broderen gik op og ned ad Gulvet, mens han talte, var saa aldeles Faderens, at det næsten blev uhyggeligt. Han hørte Signe fortælle ham, hvad der var sket; og skønt de begge talte med dæmpede Stemmer, kunde han nogenlunde følge deres Ordveksling. Eberhard bebrejdede Søsteren i ret opirret Tone, hvad hun havde gjort. Det havde været rigtigst, sagde han, straks at køre ham til et Hospital. Naar man ikke med Sikkerhed vidste,